

*Rožės
plaukuose*

ALINA KALESNYKIENĖ

obuolys.

ALINA KALESNYKIENĖ

Rožės plaukuose

Romanas

o.

Tai grožinės literatūros kūrinys, paremtas autorės vaizduote.
Visi veikėjai, vardai, nutikimai ir įvykiai bei vietos yra išgalvoti
ir nesusiję su tikrais faktais. Jei ir yra panašumų su tikrove,
tai tik visiškas atsitiktinumas.

„Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų.“

(Mt 18, 20)

*Dažnai save kaltindavau, kad esu per jautri,
tačiau tik dabar suprantu, kad būtent tai padėjo man
pasiekti, ko visada visa siela taip troškau.*

Skiriu savo šeimai

PROLOGAS

Kelionė po neatrastuosius tolius prasideda ši gražų rytą. Aš pakeliu akis į dangų ir žinau, kad turiu šansą tapti tikrai laiminga. Gal ir klydau, pasiklydau, bet tvirtai žinau, kad dabar prieš mano akis tai, ko taip visada norėjau. Žinau, kad daugiau niekada nebebūsiu viena. Mano ranka visada bus tavo delne, o širdis priklausys saulėtoms tavo akims ir aistringam kūnui.

Krūtinėje plazdanti siela trokšta ištrūkti į meilės jėgos persmelktą mylimojo glėbį... Niekada nesiliausiu kartoti vardo, kuris man lyg mantra, padedanti kvėpuoti. Bet ar tikrai mano širdies gelmėse brandintos svajonės išsipildys? Galbūt kartais verta pasiklysti, kad atrastum tikruosius namus, nemanai? Staiga mano mintis nutraukia kimus balsas, tačiau atsisukusi pamatau visai ne jį.

I SKYRIUS

Pajutau milžinišką šleikštulio bangą – prieš patvirtindama vizitą grožio salone, tad pakilusi nuo stalo skubiai išbėgau. Gerai, kad nebuvo eilių prie moterų tualetų! Tačiau vėliau laukė ne ką mažesnė staigmena – susitvarkius ir pravėrus sunkias tualetų duris, į mane sužiuro dvi poros akių.

– Mieloji, ar skrandis sustreikavo? – tarė Živilė.

– Mažute, tu taip prastai atro dai... – sušnabždėjo vos girdimai kita kolegė.

Nežinojau, kaip ir išsisukti nuo tokio tiesaus ir šiek tiek mane sugluminusio klausimo.

– Ne, gal koks virusas? Arba... – bandžiau teisintis.

– Matėme, matėme, kaip skuodei į tualetą... Išsigandome, mieloji, supranti juk, kad rūpinamės.

– Nenorim, kad mokykloje plistų ligos... – tarė Ona.

– Tiesą sakant, vakar ragavau įvairių patiekalų naujame atidarytame sušių bare. Gal... – tada nuraudau ir supratau, kad ilgai meluoti apie maisto kokybę neišgalėsiu.

– Kaip įdomu! – tarstelėjo Živilė. – Grįžkime į kabinetą, išgersi vandens. Gal norėtum šiandien anksčiau eiti namo?

Neatsakiau, tik mielai šypsodamasi žengiau koja kojon su dviem savo kolegėmis, drauge tvarkančiomis įvairius mokyklos

administracinius reikalus. Mąščiau apie tai, kokia spalva nusilaikuoti nagus. Žinoma, vizitas tik po savaitės, bet... Pričiupau save, bėgančią nuo esminio klausimo – gal iš tiesų per anksti pasakiau savo antrajai pusei, kad laukiuosi? Blizgantys nagai visada atrodo puošniai ir šiek tiek pamalonina šarką, tūnančią manyje, tačiau suerzina Aurijų, kuris taip ir taikosi mane visada kritikuoti. Mintys blaškėsi nuo fakto, kad manyje auga meilės vaisius, iki nagų spalvos, kuri leis truputį pamaištauti ir pasijusti laisva. Likimas truputį paskubėjo su nėštumu, neplanavau to, be to, nebuvau įsitikinusi, kad vyras, nuo kurio pastojau, tikrai mane myli. Taip pat egzistavo dar vienas klausimas, liečiantis mano širdį.

– Ele, luktelėk, neskubėk dirbti, – dalykiškai tarė Živilė. – Direktoriauuu! – ji kyštelėjo galvą į viršininko kabinetą.

Norėjau palįsti po pernykščiais lapais, nes supratau, kad per anksti išaiškės tai, ką su mielu noru dar nusišėpčiau. Girdėjau, kaip už uždarytų durų Živilė bando įtikinti direktorių. Spėjau, kad žinau dėl ko... Na, nešvaisčiau laiko veltui – vis tiek tvarkiau dokumentus ir norėjau pabaigti įsakymą dėl eilinio ūkio reikalo. Truputį palengvėjo, kai pagalvojau, jog vyrams dažnai atgrasios moteriškos problemos, tad gal ir pavyks išvengti niekam nereikalingo teisinimosi?

– Užeik, Eleonora, – pasigirdo skambus mūsų visų viršininko balsas – nors tonas ir buvo rimtas, neišgirdau nė lašo priekaišto.

– Man Živilė pačiulbėjo, kad šiandien nelabai kaip jautiesi, – tarsi vertindamas jis ėmė mane nužiūrinėti. – Gal norėtum laisvadienio? – tarė atsidusęs.

– Žiūrėkite, ji net visa pažaliavusi! – aiktelėjo Ona.

Taip norėjau prasmegti skradžiai žemę...

Užmečiau akį į šalimais stovinį veidrodį, bet mano veidas visai nebuvo žalias! Ak, tos intrigos... Joms tik papliurpti.

– Man tikrai viskas gerai, – ėmiau teisintis. – Vakar valgiau nekokybišką maistą, tik tiek...

– Susiruošk ir keliauk namo! – nusprendė direktorius, kurį tik artimiausi žmonės vadindavo Juozuku. – Jeigu mano dukrai būtų sustreikavęs skrandis... – pasakė, jau nukreipdamas dėmesį į dokumentus ant stalo, ir trumpam nutilo. – Apskritai neišleisčiau jos niekur! Kur tai matyta? – jis vėl pakėlė į mane savo žalsvas akis. – Eleonora, sveikata svarbiausia, ar tėvai tavęs to nemokė?

Oi, kaip man buvo nejauku... Piktnaudžiaudama gerumu galėjau prisivirti riebios košės. Nebuvau labai patenkinta, kad turiu eiti namo, bet gal visai nebloga mintis šiek tiek pagulinti... Juo lab kad mane ir taip traukte traukė prie žemės.

t

Vakar tikrai buvo daug jaudulio. Iš vienos pusės netvėriau savyje, norėdama pasipasakoti, kad laukiuosi, o iš kitos... Troškau pasilaikyti šią paslaptį sau. Na, tikriausiai norėdama apsaugoti savo jausmus, turėti ką nors tik savo – asmeninio.

Paruošiau staigmeną – eilinį pilką ir nuobodų vakarą įteikiau Aurijui kaspinu perrištą nėštumo testą.

– Dabar turėsiu ypatingą misiją! – pasakė jis keistai šypsodamasis.

Susierzinau. Viena vertus, norėjau, kad vaikas būtų tik mano, kad nereikėtų juo dalintis su žmogumi, kuriam ne visada jaučiau simpatiją, kita vertus, supratau, kad vaiką sukūrėme abu, tad ir atsakomybė kris ant abiejų pečių, kad ir kaip būtų.

– Kada mudu susituoksime? – paklausiau sukryžiausi rankas ant krūtinės.

– O kur tu skubi? – nesutriko Aurijus. – Nėštumas juk trunka ilgiau nei pusę metų... – jo dėmesys nukrypo į telefoną.

– Na, nepagalvojau, jog kai kurie vyrai gali mąstyti kitaip, – tariau ir jaučiau, kad žengiu labai plona riba, skiriančia mane ir jį.

– Ką turi mintyti? – jis pakėlė į mane savo geltonas akis, kuriose pamačiau kažką panašaus į įtūžį.

– Nieko, nieko... – blaškiausi. – Tiesiog... Noriu jaustis visavertė, – sunkiai atsidusau.

– Žiedą užmauti lengviau, nei pagimdyti. Negalvok apie mane taip jau blogai... – Aurijus prišlijo prie manęs. Jo kvėpavimas mane visada nugesindavo, įplieksdavo kūnišką kibirkštį, tačiau šįkart to nepajutau.

– Einu... Užkaisiu arbatos, – atsitraukiau. Norėjau, kad mano protas išliktų skaidrus, o ne aptemdytas jo prisilietimų, nuo kurių visada tirpdavau.

Mylėtis su juo visada buvo kerinčiai gera. Deja, matyt, tai buvo vienintelis dalykas, siejęs mus.

– Man geriau vyno įpilk! – dar šūktelėjo.

Dingau koridoriuje. Mano širdis plyšo į dvi dalis – viena norėjo pabėgti nuo žmogaus, kuris niekada man nenusileis, o kita

tenorėjo nėštumą praleisti ramiai ir užtikrintai. Negalėjau sau atsakyti, ar tikrai jį myliu. Greičiau tiesiog pripratau prie viso šito. Galiausiai, nebuvo kito varianto. Nors Aurijus buvo keistas žmogus, lovą jis sušildydavo. Na, ne visai kaip filmuose, bet esmės tai nekeitė. Buvau įsitikinusi, kad taip gyvena didelė dalis moterų.

– Žinai, aš jau kurį laiką pastebėjau, kad tu kitokia... – man valant taurę, prisėlino iš už nugaros Aurijus.

Nugurkiau seiles. Nenorėjau aptarinėti savęs.

– Kuo?

– Ėmei skeryčiotis kaip telyčia, – ėmė žvengti Aurijus, tačiau pamatęs mano miną susitvėrė. – Tu pasikeitėi. Ir nežinau, ar man tai patinka.

– Ir man... – tyliai sušnabždėjau, pildama arbatos granulių į didelį rožinį puodelį.

– Ką sakei? – jis paklausė, bet man atsisukus jo nebebuvo. Ačiū Dievi...

Esu girdėjusi, kad nėštumas keičia moterį, bet kodėl būtent dabar ir būtent taip? Anksčiau mane tenkino toks Aurijaus elgesys, o dabar jau nebe. Tikriausiai kalti hormonai... Tik visoje šioje istorijoje trūko vičvienaičio dalyko – to, kuris slepiasi širdyje.

t

Nors šleikštulys vertė mane iš koto, supratau, kad taip gyventi turėsiu dar ilgai. Negalėjau užmigti ant laurų ir privalėjau atlikti daug pasiruošimo darbų... Kaip norėjau paskambinti savo mamai

ir su ja viską aptarti... Ne, tėtis šiam reikalui irgi netiko. Gal informuoti Indrę? Mylima pusseserė visada atsiliepdavo į pagalbos šauksmą, nors ir su priekabėmis. Brūkštelėjau jai žinutę:

Labu, turiu nedidelę staigmeną ☺

Laukdama atsakymo, įsijungiau televizorių ir pastvėriau plaukų šepetį.

Atsakymo teko palaukti, spėjau išsišukuoti greitai besiveliančius ilgus plaukus.

Televizoriuje pradėjo rodyti kažkokią nematytą telenovelę. Perjungiau kanalą, nes muilo operų man ir gyvenime pakako. Suirzau.

Arba laukiesi, arba tau pasipiršo. Kuris variantas? – atskriejo atsakymas.

Na, tikriausiai reikėjo laukti moralo... Žinodama, kad Indrė turi aštrų liežuvį, parašiau:

Pirmas variantas. Tik nepradėk man pasakoti litanijų, kaip tai nepatiktų mano mamai arba tėčiui.

Ar tu pablūdai? Tikiuosi, dar turime laiko pati žinai kam?

Susinervinau dar labiau. Kilo milžiniškas noras sustūgti ne savu balsu.

Tu išprotėjai... – tik tiek parašiau. Tada perjungiau kanalą ir pasigirdo klasikinė muzika.

Tu irgi...

Klausydama negirdėtos arijos, truputį pamiklinau protą, kaip galėčiau pati sau pagelbėti. Muzika visada mane ramino.

Nuvesk mane pas tą garsiąją raganą, kuri visų problemas išsprendžia...

Atsakymas atskriejo kone šviesos greičiu:

Aha, dabar tai jau problema? Na gerai.

Žinai, ta jo dalelė manyje yra tūkstančius kartų šventesnė, negu kada nors galėjau pagalvoti. Darbe jau spėjo pastebėti... Kaip manai, dar ilgai tempisiu nemielo darbo jungą?

Kol pagimdysi. O tada jau daryk, ką nori...

Galvoji, kad išdrįsiu?

Tik nuo tavęs priklauso, kaip ilgai tęsi santykius, kurie tave riboja. Tai liečia prastą ir vyro, ir darbo pasirinkimą. Šiaip tai reikėjo saugotis. Apsikvailinai abiejose srityse.

„Net mėgstamiausias rankų kremas smirda!“ – pagalvojau, terliodamasi rankas. Atrašiau tik kiek apdžiūvus delnams:

Gyvybė nekalta dėl to, kad mūsų santykiai su A. neaiškūs. O darbas šiaip tai visai nieko!

Parašiusi truputį suabejojau, ar viskam užteks jėgų.

Kaip žinai, tik norėčiau, kad prisimintum pirmąjį jūsų išsiskyrimą. Jei tai ne karminiai santykiai, tada aš bobutė ant mopedo.

Rankų kremas pradėjo mane vimdyti, nulėkiau į vonią plautis rankas.

Žinoma, spėjau brūkštelėti ir Aurijui žinutę:

Ateik šįvakar. Reikia pasikalbėti.

Tik neturėjau ūpo gaminti jam vakarienės. Nusnausti savo plačioje lovoje buvo geresnė mintis. Gal Indrė ir teisi, tačiau negalėjau išvyti meilės tai kruopelei, kuri augo manyje. Prieš užmigdama įsivaizdavau, kaip supu lopšį, kurį tėtis man pagamino, kai buvau kūdikis... Taip norėjau, kad šis mažas stebuklas manyje turėtų mano skaisčiai žydras akis, galbūt elegantišką Aurijaus nosį...

Ir, žinoma, menišką mano charakterį. Galbūt. Tik nebuvaу įsitikinusi, kad tai atneš jam laimės.

Muzika užliūliavo mane, panirau į besapnį miegą.

Prabudau vis dar jausdama tingulį. Miego aptemdytos mintys sukosi apie tai, ką tiksliai turėčiau pasakyti Aurijui.

Manyje buvo išvesėjęs senas stereotipas, kad vaikas turi augti santuokoje arba bent jau su abiem tėvais. Taigi, turėjau nuryti šviežiai atsiradusį nepasitenkinimo jausmą, kilusį bendraujant su vaiko tėvu. Nusprendžiau, kad pasiaukosiu dėl meilės vaikui. Juo lab kad jis pats pasirinko mus savo tėvais. Tiesa, mes to nežinojome ir neplanavome, bet...

Pasiekiau besikraunančią planšetę. Aurijus turėjo raktus, tad net neketinau krapštytis lauk iš tokios patogios vietos. Net ir seksui su juo nebūčiau pasirašiusi...

– Aš tik trumpam, – vos pravėręs duris, uždusęs tarė mano vaikas. – Biure šiandien turime vėlyvą susitikimą... Bet atėjau dar kartą pasveikinti savo būsimą karalienę.

Prunkštelėjau. Mano akys vis dar buvo nukreiptos į ekraną. Spėjau tik į paieškos laukelį suvesti: „Vitaminai nėštumo metu“.

– Ir aš, kaip visada, lauksiu tavęs neribotą laiką? – garsiai užverčiau planšetę.

– Lauksi. Bet prieš tai turiu tau staigmeną...

– Tu žinai, kad jau turiu pačią didžiausią staigmeną savyje.

Bet jis manęs neklausė. Prisėdo šalia, švelniai mane pasodino ir ėmė masažuoti pečius. Nusistebėjau, kokios švelnios jo rankos... Tačiau tai vis tiek negalėjo prakalbinti mano širdies.

– Mums nebereikalingi prezervatyvai... – sušnabždėjo.

Praleidau jo žodžius pro ausis. Masažas turi magiškų galių – jutau, kaip kūnas ima atsipalaiduoti... Akimirka palaimos grasino išmušti mane iš vėžių.

– Nagi... – reiklios Aurijaus rankos slydo žemyn mano kūnu.

Kabinausi į paskutinę viltį... Kad vieną dieną viskas bus kitaip, kad jį pamilsiu. Atsiliepiu į jo bučinius, liečiau kūną, kuris man visada dovanojo palaimą. Mano širdis manęs nepaklausė, nors kūnas ir tarnavo.

Jis užgulė mane su visais drabužiais. Aš irgi buvau apsirengusi – visada lengvą pižamą su šortukais laikiau apranga, nors ir ne itin pridengiančia.

– Tu kaip visada karšta ir mane užvedi... – tą akimirką supratau, kad jis puikiai pažino mano kūną, bet ne sielą.

– Palauk... – atšljiau. Tarp mūsų atsirado įtampa.

– Kas atsitiko? – nepatenkintas paklausė, bet rankas patraukė. – Turime labai mažai laiko...

– Atvažiavai tik pasimylėti?

– Anksčiau tau patikdavo...

– Bet aš juk norėjau pasikalbėti...

Jis ėmė toliau mane glamonėti, tirpau aksominėse jo rankose. Pamiršau viską, ką norėjau jam pasakyti.

– Tai apie ką norėjai pasikalbėti? – sušnabždėjo, bučiuodamas man pečius.

– Ai... nieko, – persigalvojau. Kartais geriau žvirblis rankoje, nei briedis girioje, tiesa?

Jis traukė nuo manęs drabužius, jutau, kad galiu atsipalaiduoti, norėjau kaip visada mėgautis jo rankomis. Tik šįkart mane mušė prakaitas, atrodė, lyg mano kūnas man nepriklausytų – priešinosi, nors anksčiau su mielu noru darydavo tai, ko noriu. Pradėjau abejoti, ar teisingu keliuėjau iki viso šito. Ar tikrai vaikelis mano pilve sustabdys jį nuo mūsų laisvų santykių? Taip neatrodė.

Atsidaviau jam.

Bandžiau patikėti, kad esu verta ko nors daugiau. To, apie ką rašo knygos. Ne vien to, kas pamalonina jusles. Nors akivaizdu, kad mėgautis taip, kaip anksčiau, negalėjau. Kūnas priešinosi. Išgyvenau dviprasmiškus jausmus...

Tuo tarpu iš Aurijaus lūpų veržėsi ne žmogiški, o labiau gyvuliški ir prigimtiniai garsai. Dejavau, nors malonumo šį kartą nejutau. Nenorėjau sugadinti tos idilės, kuri anksčiau buvo tikra ir reali. Lyg ir norėjau pasakyti jam ką nors gluminančio, sudrumsti vandenį, bet pajutau, kad visiškai nebeturiu tam jėgų.

– Patiko?

Buvau suglumusi, bet kabinausi į jį nagais ir dantimis. Norėjau pasijusti ypatingesnė, moteriškesnė... Prieš savo kūno valią norėjau pajusti tai, ką visada jaučiau prieš pastodama.

– O galėjo ir nepatikti? – tyčia jį erzinau. Nors širdyje puikiai jaučiau, kad kažkas pasikeitė. Kažkas buvo ne taip, tačiau nors širdis apie tai mintijo jau kurį laiką, kūnas susiprato tik dabar.

Ar tikrai nebebuvau ta pati naivi mergaitė kaip ir prieš ketverius metus?

– Na, visada sakai man, koks esu karštas, – jis išpūtė ir lėtai pasiglostė plaukuotą krūtinę.

Skaitykite likusius
252 iš 272 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kad iš tikrųjų pradėtum gyventi, turi leisti sau gimti iš naujo...

Elė – jauna moteris, kuri iš pirmo žvilgsnio turi viską: darbą, vyrą ir stabilų gyvenimą. Tačiau jos kasdienybėje nėra vietos meilei, o širdyje ima kauptis nepasitenkinimas. Nors kūniškas ryšys su Aurijumi tarsi veikia, tikro artumo stinga. O kai testas parodo dvi juosteles, Elė jau žino – nori šio vaiko, net jei teks auginti jį vienai. Tačiau likimas negaili išbandymų: praeities šešėliai, netektis ir neištikimybė vėl sugriauna jos viltis.

Skausmo ir nevilties akivaizdoje Elė atsigręžia į tai, kas ją visada ramino – meną. Ji palieka nuobodų darbą ir pasineria į tapybą. Gėlės, kurias ji piešia, tampa ne tik jos sielos atspindžiu, bet ir tiltu į naują gyvenimą. Netikėta pažintis su paslaptingu vyru vardu Rojus sugrąžina į jos pasaulį švelnumą, dėmesį ir įkvėpimą. Tačiau Elė atsargi – ar tikrai šis vyras kitoks?

Kai praeitis ima pintis su dabartimi, o šeimos paslaptys veržiasi į paviršių, Elė sužino, kad nieko nežinojo apie tikrąją savo kilmę. Net artimiausi žmonės, regis, slepia daugiau, nei pasako. Ir kai atrodo, kad gyvenimas vėl ją baudžia – skaudūs pasirinkimai, koma ir širdies sumaištis – Elė turi apsispręsti, ar pakaks drąšos vėl patikėti meile.

Pirmasis perspektyvios rašytojos **Alinos Kalesnykienės** jausmų romanas „Rožės plaukuose“ – tai jautrus, jaudinantis pasakojimas apie netektį ir viltį, apie moters kelią į savęs atradimą, kai visas pasaulis byra. Tai istorija apie tai, kaip net skausmingiausios gyvenimo patirtys gali išsiskleisti į grožį.

Kiekviena nupirkta
knyga = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-825-4

9 786094 848254

Grožinė literatūra > Meilės romanas

Vilnius: Obuolys, 2013. 128 p.

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS